

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/27/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320010942
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2320010942.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedu Mgr. Pavla Macháča a členov senátu JUDr. Kataríny Batisovej a Mgr. Kristíny Ferencziovovej, v trestnej veci obžalovaného X. D., nar. X. A. XXXX v K., trvalé bydlisko obec Y. S. XX, t. č. vo výkone väzby v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov, pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 24. februára 2021, č. k. 0T/183/2020-303, na verejnom zasadnutí konanom 27. mája 2021 v Trnave, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný X. D., nar. X. A. XXXX v K., trvalé bydlisko Y. S. XX, t. č. vo výkone väzby v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov, o d s u d z u j e podľa § 348 ods. 1, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 17 (sedemnást') mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s poukazom na ust. § 43 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ďalší trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke vo výmere 5 (päť) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Galanta (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 24. februára 2021, č. k. 0T/183/2020-303, uznal obžalovaného X. D. (ďalej len obžalovaný) za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.), na tom skutkovom základe, že

dňa 25.07.2020 v čase o 20:30 hod. viedol ako vodič v obci B. S. a následne v meste S. motocykel značky Honda CBR600 evidenčného čísla GA785 GE, pričom bol hliadkou pohotovostnej motorizovanej jednotky spozorovaný ako jazdí neprimerane rýchlo v obci a následne bol zastavovaný, pričom na výzvy nereagoval a ďalej pokračoval v jazde až na ulicu Čepenskú v meste S., kde sa nedostatočne venoval riadeniu motocykla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, následkom čoho narazil ľavou časťou motocykla do pravej časti služobného motorového vozidla s označením polície značky Volkswagen Golf, evidenčného čísla TT901EV a následne spadol s motocyklom na vozovku, po stotožnení bolo zistené, že sa jedná o vodiča X. D., ktorý má Okresným súdom Galanta uložený zákaz činnosti viesť

motorové vozidlá od 15.06.2020 do 15.06.2023 s dátumom právoplatnosti 26.04.2019 pod sp. zn. OT/161/2017-145, týmto porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b) a § 64 ods. 2 písm. a) s poukazom na ust. § 137 ods. 2 písm. o) zákona číslo 8/2009 Z. z. o cestnej premávke.

Okresný súd ho za to odsúdil podľa § 348 ods. 1, § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 17 (sedemnást') mesiacov, na výkon ktorého ho zároveň podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súčasne obžalovanému podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na 6 (šesť) rokov.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že skutkový stav mal preukázaný na základe výpovede obžalovaného a svedkov A. D. a A. I. z prípravného konania a tiež listinnými dôkazmi, konkrétne evidenčnou kartou obžalovaného a rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. OT/161/2017 z 24.04.2019, právoplatný 26.04.2019. Z evidenčnej karty obžalovaného vyplynulo, že obžalovaný nemá evidované žiadne vodičské oprávnenie, pričom bol celkovo 9 - krát riešený pre protiprávne konanie na úseku cestnej premávky, z toho až 4 - krát v súdnom konaní. Z rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. OT/161/2017 z 24.04.2019, právoplatného 26.04.2019, zase vyplynulo, že obžalovaný bol uznaný za vinného zo spáchania prečinov marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák., za čo bol okrem nepodmienečného trestu odňatia slobody odsúdený aj na trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 3 rokov.

Okresný súd v odôvodnení ďalej uviedol, že konanie obžalovaného kvalifikoval ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák., pretože obžalovaný 25. júla 2020 v čase o 20:30 hod. viedol ako vodič v obci B. S. a následne v meste S. motocykel značky Honda CBR600, evidenčného čísla GA785 GE, a to v čase výkonu trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta z 24. apríla 2019, sp. zn. OT/161/2017, právoplatným 26. apríla 2019. Obžalovaný nikdy nebol držiteľom žiadneho oprávnenia na vedenie motorového vozidla. Obranu obžalovaného spočívajúcú v tom, že motocykel riadil z dôvodu ohrozenia zdravia jeho priateľky Y. Y. považoval okresný súd za účelovú, v úmysle vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok. Bola vyvrátená okolnosť, že by obžalovaný mal konať v medziach krajnej núdze, ktorá okolnosť by vylučovala jeho trestnú zodpovednosť za spáchaný skutok. V prípade, ak by priateľka obžalovaného Y. Y. mala v inkriminovanom čase akútne ohrozené zdravie, obžalovaný mohol využiť aj iné adekvátne možnosti na poskytnutie a zabezpečenie jej zdravotného ošetrovania. Nič mu nebránilo telefonicky privolať záchrannú zdravotnú službu. Bolo preukázané aj to, že potom ako bol políciou vyzvaný na zastavenie motocykla, zvýšil rýchlosť a dal sa na útek a spôsobom jazdy ohrozoval iných účastníkov cestnej premávky. Po jeho zastavení odmietol policajnej hliadke uviesť pravú totožnosť. Uvedené konanie okresný súd posúdil ako jeho úmysel vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. Účelovosť obrany obžalovaného na hlavnom pojednávaní podľa okresného súdu potvrdila aj jeho výpoveď z prípravného konania, v ktorej tvrdil, že keď sa nachádzal v obci B. S. u jeho kamaráta, prišlo mu nevoľno, liečil sa na epilepsiu a bál sa, aby nedostal záchvat, lebo tabletky si zabudol doma v Y. S.. Sanitku nevolal, lebo mu nebolo až tak zle, žeby si nezvládol ísť pre lieky. Z toho dôvodu si požičal motocykel od kamaráta A. D. a ponáhlal sa domov po lieky.

K výroku o treste okresný súd uviedol, že účel trestu v danom prípade splní iba uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody. U obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., t. j. priznanie a oľutovanie spáchania skutku a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. t. j. bol už za trestný čin odsúdený. Okresný súd neakceptoval návrh obhajoby na priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. a) Tr. zák., že obžalovaný spáchal trestný čin v ospravedliteľnom silnom citovom rozrušení (motocykel riadil, pretože išiel na pomoc svojej priateľke, ktorá mala zdravotné problémy). Obžalovaný totiž v jednotlivých štádiách trestného stíhania účelovo a tendenčne menil svoje tvrdenia o dôvode jazdy na motocykli. Preto jeho obrana bola vyhodnotená ako neúprimná a nevierohodná. Za podmienok v § 38 ods. 2 Tr. zák. uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 17 mesiacov, pre výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Okrem toho mu okresný súd uložil i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 6 rokov, keďže obžalovaný sa dopustil trestnej činnosti na úseku cestnej dopravy, pričom pri stanovení výmery tohto trestu zobral do úvahy aj tú skutočnosť, že v minulosti už bol za obdobnú trestnú činnosť viackrát odsúdený a taktiež priestupkovo riešený, a tiež nie je držiteľom žiadneho vodičského preukazu.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len prokurátor) vzdal práva na podanie odvolania. Obžalovaný podal odvolanie čo do výroku o vine a treste.

Podané odvolanie odôvodnil prostredníctvom obhajcu JUDr. Ondreja Bartošoviča písomným podaním doručeným okresnému súdu 7. apríla 2021.

V odvolaní obžalovaný uviedol, že okresný súd počas dokazovania nepostupoval zákonným spôsobom, keď najskôr rozhodol o potrebe vypočúvania svedkov Y. Y. a A. D., ktorých predvolal na 28. októbra 2020, pričom títo sa nedostavili, pričom Y. Y. sa ospravedlnila z dôvodu rizikovej tehotenskej PN. Okresný súd sa však s ospravedlnením vysporiadal tak, že „bolo z emailu nečitateľne vytlačené“, a predvolať ich na ďalšie pojednávanie odmietol. Obžalovaný sa domnieva, že tým bolo porušené jeho právo na obhajobu, ako aj zásada rovnosti strán, nakoľko znemožnil obžalovanému predloženie a vykonanie dôkazov, ktoré mohli smerovať k zbaveniu trestnej zodpovednosti uplatnením inštitútu krajnej núdze, prípadne aspoň k zmierneniu trestu a preukázania existencie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. a) Tr. zák. Obžalovaný od začiatku tvrdil, že v konaní bude preukázané, že konal v krajnej núdzi, keďže jeho družka Y. Y. bola tehotná, čakala dvojčiky a v čase skutku kontaktovala telefonicky obžalovaného s tým, že je jej hrozne zle. Obžalovaný zareagoval impulzívne požiadal si od kamaráta motocykel a uháňal za svojou družkou v úmysle pomôcť jej. Obžalovaný nezastavil na výzvu polície, pretože sa snažil byť čo najskôr pri svojej družke. Každému rodinne založenému človeku musí byť zrejmé, že človek v takýchto situáciách môže konať impulzívne, uprednostniť ochranu, bezpečnosť a zdravie svojej rodiny vo vypätých a kritických situáciách a uprednostniť snahu o pomoc ohrozenej rodine na úkor dodržania určitých spoločenských pravidiel, vrátane neuposlušnosti výzvy polície. Závažnosť celej situácie bola podľa obžalovaného podporená aj tým, že jedno z dvojčiek počas tehotenstva pošlo, a ani druhé dieťa, ktoré bolo veľmi predčasne narodené, jeho otec doposiaľ nevidel. Okresný súd ukončil dokazovanie bez toho, aby bol vykonaný čo len jeden dôkaz navrhnutý prokuratúrou alebo obhajobou. Okresný súd len vypočul obžalovaného, pričom neboli predvolaní príslušníci PZ navrhovaní prokuratúrou, neboli vypočutí svedkovia Y. Y. a A. D. a dokonca neboli ani čítané výpovede svedkov z prípravného konania.

Obžalovaný v odvolaní ďalej namietal, že okresný súd neobjasnil skutok a jeho motív, a až po záverečnej reči obhajoby bolo dokazovanie znovu otvorené. Následne síce boli vypočutí svedkovia D. a I. (príslušníci PZ), avšak samosudca odmietol vykonať akékoľvek dôkazy navrhované obhajobou, vrátane výsluchu pred tým pripustenej svedkyne Y. Y.. Obhajobe bolo oznámené, že pokiaľ zabezpečí zdravotnú dokumentáciu, ktorá potvrdí jej zlý zdravotný stav v čase skutku, môže to byť zohľadnené pri výmere trestu a zvažovaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Tieto dokumenty boli dodané na hlavné pojednávanie 24. februára 2021 v zmysle inštrukcií, avšak okresný súd odmietol tieto dokumenty prijať s tým, že chýba súhlas dotknutej osoby s ich použitím ako dôkazu. Predtým však boli predkladané správy o jej zdravotnom stave, napr. v súvislosti s rozhodovaním o prepustení z väzby a nikdy súhlas nežiadal. Predsa keby s predložením nesúhlasila, tak by ich neposkytla obhajcovi. Aj konkludentný súhlas je súhlas a zároveň žiadne ustanovenie Trestného poriadku pre takýto prípad kogentne nestanovuje, že je nevyhnutný súhlas v písomnej forme.

S poukazom na vyššie uvedené obžalovaný v odvolaní žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného dňa 15. apríla 2021.

Za účelom prejednania odvolania nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 13. mája 2021, ktorý bol odročený zo zdravotných dôvodov na strane obhajcu na 27. mája 2021.

Dňa 25. mája 2021 bolo Krajskému súdu v Trnave doručené písomné podanie obžalovaného, v ktorom uviedol, že podáva námietku zaujatosti podľa § 31 ods. 1 Tr. por. a návrh na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 ods. 1 Tr. por. Odôvodnil to tým, že mu bolo v priestoroch ÚVV a ÚVTOS Leopoldov X. T. oznámené, že predsedníčka senátu JUDr. Katarína Batisová je v rodinnom vzťahu s A. D., ktorý bol vypočutý okresným súdom na hlavnom pojednávaní 24. februára 2021 v procesnom postavení svedka (usvedčujúceho obžalovaného). Obžalovaný je toho názoru, že ide o taký pomer subjektov trestného konania, v ktorého dôsledku nemožno z objektívneho hľadiska očakávať od označenej predsedníčky senátu nezaujaté a nestranné meritórne rozhodnutie vo veci samej. Obžalovaný navrhol X. T. vypočuť pre potreby objektívneho rozhodnutia súdu o podanej námietke zaujatosti.

Obžalovaný navrhol, aby senát 6T Krajského súdu v Trnave v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a členov senátu JUDr. Martina Žovince a Mgr. Pavla Macháča rozhodol podľa § 32 ods. 3 Tr. por. tak, že predsedníčka senátu Krajského súdu v Trnave sa vylučuje z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci prejednáwanej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 6To/27/2021.

Ďalej namietal, že i po vylúčení predsedníčky senátu z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci a po jej napadnutí do iného senátu, resp. inému predsedovi senátu Krajského súdu v Trnave tu budú naďalej absentovať prvky nezaujatosti a nestrannosti súdu. Sudcovia pracujúci na danom súde

majú minimálne kolegiálne, ale aj priateľské vzťahy. Preto u obžalovaného pretrváva objektívna obava, že predsedníčka senátu JUDr. Katarína Batisová bude svojím postavením vplyvať na rozhodovanie nie len členov senátu ale i na ostatných sudcov z jednotlivých senátov Krajského súdu v Trnave, do ktorých môže byť trestná vec obžalovaného pridelená. Poukázal na judikatúru R 7/1984, R80/2001.

Vychádzajúc z rozhodovacej praxe všeobecných súdov uverejnenej v zbierke súdnych rozhodnutí sú tu podľa názoru obžalovaného splnené dôvody na odňatia a prikázanie veci. Obžalovaný navrhuje neodkladne zabezpečiť vyexpedovanie trestného spisu nadriadenému súdu, t. j. Najvyššiemu súdu SR ako vecne príslušnému na rozhodnutie. Obžalovaný tiež navrhuje, aby Najvyšší súd SR rozhodol tak, že trestnú vec vedenú na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 6To/27/2021 proti obžalovanému odníme z pôsobnosti Krajského súdu v Trnave a prikázal na prejednanie a rozhodnutie vo veci samej Krajskému súdu v Bratislave.

Na verejné zasadnutie konané 27. mája 2021 sa dostavili prokurátorka KP, obhajca obžalovaného JUDr. Ondrej Bartošovič a náhradný obhajca JUDr. Marcel Ružarovský. Výsluch obžalovaného bol v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 vykonaný z ÚVV a ÚVTOS Leopoldov prostredníctvom video-konferenčného zariadenia podľa § 61b Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.), pričom obhajoba voči tomuto postupu neuplatnila žiadne výhrady.

Predseda senátu po oboznámení generálnej námietky zaujatosti a návrhu na odňatie a prikázanie veci, ktoré obžalovaný doručil krajskému súdu 25. mája 2021, vyzval obžalovaného, aby sa vyjadril, kto je X. T. a kde s ním prišiel do kontaktu, na čo obžalovaný uviedol, že s X. T. prišiel do kontaktu v priestoroch ÚVV Leopoldov, že je to obvinený, ktorý sa nachádza vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov, pričom s ním nie je na cele, ale chodil s ním na vychádzky asi mesiac. Zo správy ÚVV Leopoldov z 26. mája 2021 pritom vyplynulo, že 21. mája 2021 nemohol obžalovaný prísť v priestoroch ÚVV do kontaktu s osobou X. T.. Po tichej porade senátu bez prerušenia verejného zasadnutia predseda senátu oznámil obžalovanému, že jeho návrh na odňatie a prikázanie veci posúdil ako takú námietku zaujatosti, ktorá nie je založená na dôvodoch § 31 ods. 1 Tr. por., ale je založená len na dôvodoch „jedna babka povedala“. Vzhľadom aj na postoj Najvyššieho súdu SR, ktorý v obdobnom prípade uviedol, že Krajský súd v Trnave nemal takúto námietku predkladať na Najvyšší súd SR vôbec, Krajský súd v Trnave takýto návrh na odňatie a prikázanie veci Najvyššiemu súdu SR nepredložil a vykonal verejné zasadnutie.

Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho na verejnom zasadnutí podľa § 326 ods. 5 Tr. por. doplnil oboznámením evidenčnej karty vodiča obžalovaného z 25. mája 2021, aktuálneho odpisu RT z 27. mája 2021, úradného záznamu z Archívu ZVJS o výkone väzby a výkone trestu obžalovaného od r. 2010 doposiaľ. Na otázku predsedu senátu obžalovanému, či bol od 1. februára 2016 do 15. júla 2017 vo výkone trestu alebo väzby v Rakúskej republike, keďže má evidované pod bodom 14/ v registri trestov GP SR odsúdenie rakúskym súdom, obžalovaný uviedol, že áno, bol odsúdený na 20-mesačný nepodmienečný trest, z ktorého si v Rakúsku vykonal 13 mesiacov a následne bol vyhostený.

Obhajoba navrhla vykonať dôkaz oboznámením lekárskej správy ohľadom zdravotného stavu Y. Y., ktorá tvorí prílohu odvolania v spise na č. I. 323, pričom krajský súd uvedený návrh podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol ako nadbytočný.

Nakoľko iné návrhy na doplnenie dokazovania strany nemali, krajský súd vyhlásil dokazovanie za skončené a pristúpil ku konečným návrhom.

Prokurátor v konečnom návrhu žiadal odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. Obhajca obžalovaného JUDr. Ondrej Bartošovič navrhol, aby krajský súd odvolaniu obžalovaného vyhovel, zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Alternatívne žiadal, aby krajský súd vo veci sám rozhodol tak, že obžalovanému uloží vzhľadom na okolnosti prípadu miernejší trest. Obžalovaný sa v konečnom návrhu pridržel toho, čo uviedol jeho obhajca.

Podľa § 315 Tr. por. o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala oprávnená osoba - obžalovaný, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania, avšak také chyby nezistil.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné len čo do výroku o treste.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine, krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vykonané dôkazy následne v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. por. vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správne mu záveru o vine obžalovaného. V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Krajský súd pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery okresného súdu. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutia o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúma v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, v podstate všetky smerujú do viny. Okrem skutkových zistení ustálených okresným súdom obžalovaný namieta rozsah vykonaného dokazovania, ďalej spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov okresným súdom a polemizuje s odôvodnením napadnutého rozsudku. Z obsahu odvolania je zrejmé, že obžalovaný presadzuje vlastnú verziu skutkového stavu veci založenú na inom, pre neho priaznivejšom hodnotení tak vykonaných, ako aj nevykonaných, no ním navrhnutých dôkazov. Z takéhoto hodnotenia následne vyvodzuje závery o nesprávnom právnom posúdení skutku. Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov, krajský súd uvádza, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 od. 12 Tr. por., teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho

rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 od. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015). V konkrétnostiach posudzovaného prípadu krajský súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku predstavuje dostatočný základ pre výrok o vine. Okresný súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol o vine obžalovaného a jasne a zrozumiteľne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery. Zároveň sa okresný súd vyrovnal aj s obhajobou obžalovaného, kde mu dal okrem iného jasnú odpoveď na podľa neho kľúčovú otázku, prečo v kritickom čase u neho nešlo o konanie v krajnej núdzi. Správne okresný súd poukázal jednak na účelovosť produkovanej obrany (s cieľom zbaviť sa trestnej zodpovednosti), keďže v prípravnom konaní obžalovaný uvádzal úplne iný motív svojej jazdy na motocykli než na hlavnom pojednávaní. No okresný súd tiež v súvislosti s krajnou núdzou správne poznamenal, že ak by aj tvrdenia obžalovaného boli pravdivé, aj tak by nemohlo ísť o konanie v krajnej núdzi, nakoľko sa pri nej uplatňuje zásada subsidiarity, čo v jednoduchosti znamená, že konať v krajnej núdzi môžeme až potom, čo sme využili všetky možné dostupné prostriedky na odvrátenie hroziaceho nebezpečenstva záujmu chránenému Tr. zák. iným spôsobom (v tomto prípade subsidiárne privolaním rýchlej zdravotníckej pomoci). Rovnako obžalovaný dostal odpoveď aj na to, prečo jeho konanie nenapĺňa ani len poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. a) Tr. zák.

Zo zápisnice z hlavného pojednávania z 2. decembra 2020 vyplýva, že obžalovaný trval na vypočutí svedkyne Y. Y. k tomu, že táto mu bezprostredne pred jazdou na motocykli volala, že krváca a svedka O. G. žiadal vypočuť k tomu, aby potvrdil, že motorku má požičanú od D. a tomu spomínal, že prečo potrebuje požičať motorku. Okresný súd v tomto prípade správne odmietol vykonať dôkazy výsluchom týchto osôb, pretože by k priebehu skutku nevedeli uviesť žiadne skutočnosti, keďže pri ňom neboli. Lekárska správa o zdravotnom stave svedkyne Y. Y. bola aj podľa názoru krajského súdu nadbytočná, pretože sa týkala jej zdravotných ťažkostí z 24. júla 2020 a nie z kritického dňa. Z rovnakého dôvodu aj krajský súd odmietol ako dôkaz oboznámiť lekársku správu MUDr. U. S. ohľadom zdravotného stavu svedkyne Y. Y..

Podľa názoru krajského súdu je odôvodnenie napadnutého rozsudku ako celok presvedčivé, vychádza zo skutkového stavu, ako bol zistený na hlavnom pojednávaní a krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, preto si odôvodnenie v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje bez potreby vecne správne argumenty opakovať.

K právnej kvalifikácii skutku

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Správne okresný súd ustálil, že skutok opísaný v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku napĺňa všetky zákonné znaky prečinu marenia úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. Pokiaľ ide o rozbor jednotlivých zákonných znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu, tu krajský súd v podrobnostiach poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie okresného súdu, opäť bez potreby ho opakovať.

K výroku o treste všeobecne

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o treste, obžalovaným mi vytykal jeho neprimeranosť.

V súvislosti s výrokom o treste považuje krajský súd za potrebné pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukládanie trestu.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukládanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatela a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatela si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatela. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu

a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnuť podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Tr. zák. prihliadnuť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

K nepodmienečnému trestu odňatia slobody

Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk krajský súd konštatuje, že okresný súd u obžalovaného správne skúmal pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Nesprávne však u neho ustálil poľahčujúcu okolnosť, že sa k spáchaniu trestného činu priznal a jeho spáchanie úprimne oľutoval (§ 36 písm. l) Tr. zák.), nakoľko z obrany obžalovaného je zrejmé, že sa k trestnému činu nepriznával a neľutoval ho, naopak trval na tom, že konal v krajnej núdzi, čo preukázané nebolo. Inú poľahčujúcu okolnosť ani krajský súd nezistil. Toto pochybenie okresného súdu nebolo možné napraviť, nakoľko odvolanie podal len obžalovaný vo svoj prospech. Pokiaľ ide o priťažujúce okolnosti, správne okresný súd u obžalovaného ustálil jednu z nich, konkrétne podľa § 37 písm. m) Tr. zák., že už bol za trestný čin odsúdený. V konečnom dôsledku bol tak pomer týchto okolností vyrovnaný, v dôsledku čoho mohol okresný súd podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. ukladať trest odňatia slobody v rámci celej zákonom stanovenej trestnej sadzby až na dva roky.

Pokiaľ ide o druh a výmeru trestu, podľa názoru krajského súdu postupoval okresný súd správne, pokiaľ obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere

17 (sedemnást') mesiacov. Uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v tejto výmere si vyžadovali okolnosti prípadu, postoj obžalovaného a tiež fakt, že sa obžalovaný skutku dopustil krátko po tom, ako 9. mája 2020 vykonal iný nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý mu bol skôr uložený za rovnakú trestnú činnosť. A nie v neposlednom rade si uloženie tohto druhu trestu vyžadovala aj samotná osoba

obžalovaného, ktorý bol dosiaľ až 17-krát súdne trestaný za rôznu trestnú činnosť, i keď aktuálne sú niektoré jeho odsúdenia také, že sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Z recidívy obžalovaného je však možné bezpečne vyvodiť záver, že predchádzajúce odsúdenia aj na nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré vykonal, nemali na neho evidentne žiaden prevýchovný účinok, v dôsledku čoho je u takéhoto páchatela trestnej činnosti potrebné dôsledne uplatňovať represívnu funkciu trestu ukladaného v hornej polovici zákonnom stanovenej trestnej sadzby. Práve takýto trest aj krajský súd považoval za primeraný a spravodlivý, zodpovedajúci stavu veci a zákonu. Tým je daná odpoveď aj na časť odvolacích námietok obžalovaného ohľadom neprimeranosti uloženej sankcie.

Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, okresný súd správne obžalovaného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák., do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/161/2017, ktorý mu bol uložený za rovnaký úmyselný prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák., aký sa prejednáva aj v tejto trestnej veci.

K zmenenému trestu zákazu činnosti

Pokiaľ ide o trest zákazu činnosti, okresný súd nepochybil keď obžalovanému uložil aj tento druh trestu, nakoľko obžalovaný spáchal súdený trestný čin práve v súvislosti s vedením motocykla. Okresný súd však pri ukladaní trestu zákazu činnosti porušil Trestný zákon v ust. § 43 v neprospech obžalovaného spôsobom, ktorý by zakladal dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., preto na toto pochybenie krajský súd prihliadol, aj keď ho obžalovaný výslovne nenamietal.

Podľa § 43 Trestného zákona (Ďalší trest), ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal predtým, než bol trest uložený skorším rozsudkom vykonaný, a ukladá mu trest rovnakého druhu, nesmie tento trest spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu uloženého skorším rozsudkom prevyšovať najvyššiu výmeru dovolenú týmto zákonom pre tento druh trestu. Ak je jedným z týchto trestov trest odňatia slobody, rozumie sa takou najvyššou výmerou doba dvadsiatich piatich rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie.

Podľa § 61 odsek 2 Trestného zákona, trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Podľa § 61 odsek 8 Trestného zákona, do doby výkonu trestu zákazu činnosti sa nezapočítava doba výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody a doba výkonu väzby; započítava sa však doba, počas ktorej bolo páchatelovi pred právoplatnosťou rozsudku podľa osobitných predpisov odňaté oprávnenie na činnosť, ktorá je predmetom zákazu, a doba, počas ktorej už nesmel na základe opatrenia štátneho orgánu túto činnosť vykonávať.

Okresný súd napadnutým výrokom o treste uložil obžalovanému podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke vo výmere 6 (šesť) rokov, hoci obžalovanému boli už skôr ukladané tresty zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke, ktoré dosiaľ nevykonal, čo je zrejmé z jeho odpisu z registra trestov GP SR. Konkrétne vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/154/2014 mu bol trestným rozkazom právoplatným 3. júna 2014 uložený okrem iného trest zákaz činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 2 roky.

Vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 3T/114/2014 mu bol následne rozsudkom z 20. augusta 2014, právoplatným 20. augusta 2014, okrem iného uložený súhrnný trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 30 mesiacov, pričom trest zákazu činnosti vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/154/2014 bol zrušený.

Vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 4T/112/2014 bol obžalovanému následne rozsudkom zo 14. decembra 2017, právoplatným 14. decembra 2017, okrem iného uložený aj spoločný trest zákazu činnosti vo výmere 30 mesiacov, pričom tresty zákazu činnosti vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/154/2014, v spojitosti s rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 3T/114/2014, boli zrušené. Z registra trestov GP SR obžalovaného nevyplýva, že by obžalovaný trest zákazu činnosti vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 4T/112/2014 vykonal.

Následne bol obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Galanta z 24. apríla 2019, sp. zn. 0T/161/2017, právoplatným 26. apríla 2019, uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na 3 roky.

Tu platí, že súdom uložené zákazy činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke neplynú súčasne, ale postupne po sebe. Kým teda obžalovaný nevykonal trest zákazu činnosti

vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 4T/112/2014, tak trest zákazu činnosti vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/161/2017 mu ani len nezačal plynúť.

Zároveň je potrebné zdôrazniť, že obžalovanému trest zákazu činnosti neplynie ani počas výkonu trestu odňatia slobody a výkonu väzby, čo explicitne vyplýva z ust. § 61 ods. 8 Tr. zák. V tomto smere okresný súd pred uložením trestu zákazu činnosti žiadne dokazovanie nevykonával. Keďže doplnenie dokazovania zo strany krajského súdu nebolo spojené s neprimeranými ťažkosťami, krajský súd ho sám doplnil. Z vyžiadanej správy z archívu ZVJS Bratislava zistil, že obžalovaný od roku 2014 vykonával väzby a tresty nasledovne:

- Okresný súd Piešťany 1T/178/2012 - výkon trestu od 3. júna 2014 do 3. októbra 2015,
- Okresný súd Galanta 0T/154/2014 - výkon trestu od 3. októbra 2015 do 31. januára 2016,
- Okresný súd Galanta 3T/114/2014 - výkon trestu od 16. júla 2017 do 15. augusta 2017,
- Okresný súd Galanta 1Tp/53/2017 - väzba od 27. septembra 2017 do 25. januára 2018,
- Okresný súd Trnava 4T/112/2014 - výkon trestu od 25. januára 2018 do 23. apríla 2018,
- Okresný súd Nitra 1Tp/121/2018 - väzba od 1. októbra 2018 do 12. septembra 2019,
- Okresný súd Galanta 0T/161/2017 - výkon trestu od 12. septembra 2019 do 9. mája 2020 a
- v tejto veci mu väzba trvá od 25. júla 2020 až doposiaľ.

Na otázku predsedu senátu na verejnom zasadnutí, či bol od 1. februára 2016 do 15. júla 2017 vo výkone trestu alebo väzby v Rakúskej republike, keďže mal evidované pod bodom 14/ v registri trestov GP SR odsúdenie rakúskym súdom Landesgericht Korneuburg, obžalovaný uviedol, že áno, bol odsúdený na 20-mesačný nepodmienečný trest, z ktorého si v Rakúsku vykonával 13 mesiacov a následne bol z Rakúska vyhostený. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že obžalovaný od 3. júna 2014 až doposiaľ väčšinu času strávil buď vo výkone väzby alebo vo výkone trestu, kedy mu trest zákazu činnosti neplynul.

Na základe vyššie uvedeného krajský súd konštatuje, že v danej veci bolo obžalovanému potrebné ukladať trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke ako trest ďalší podľa § 43 Tr. zák., pričom bolo potrebné rešpektovať, aby celková výmera uloženého trestu v tejto veci neprevyšovala spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu uloženého mu skoršími rozhodnutia najvyššiu výmeru dovolenú týmto zákonom pre tento druh trestu, ktorá činí 10 rokov.

Toto pochybenie okresného súdu preto krajský súd napravil spôsobom, že sám obžalovanému uložil podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a § 43 Tr. zák. ďalší trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke vo výmere 5 (päť) rokov, ktorý považoval za primeraný a spravodlivý, zodpovedajúci stavu veci a zákonu, ktorý trest spolu s dosiaľ nevykonanou časťou trestu zákazu činnosti vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 4T/112/2014 a celým nevykonaným trestom zákazu činnosti vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/161/2017 vo výmere 3 roky nepresiahol najvyššiu výmeru 10 rokov dovolenú Tr. zák.

Pokiaľ teda ide o uložené tresty, majú na zreteli vyššie uvedený účel trestu a jednotlivé hľadiská pre jeho ukládanie, krajský súd uzatvára, že práve takáto kombinácia trestov zabráni obžalovanému na určitý čas páchať trestnú činnosť, čím zároveň po uvedení dobu ochráni aj ostatných spoluobčanov. Zároveň budú mať uložené tresty odstrašujúci účinok nielen na obžalovaného, ale aj na ostatných, čím sa splní aj úloha všeobecnej (generálnej) prevencie trestu.

Zhrnutie

Na základe prezentovaných úvah a právnych záverov krajský súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a na základe doplneného dokazovania sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku (enunciáte) tohto rozsudku.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.